

„Harwen, mielőtt bekanyarodott volna a palotakert oldalán futó házak közé, belépett egy sikátorba. Szerette tudni, hogy valóban minden rendben van, és ehhez az is hozzátartozott, hogy ellenőrizze a környező utakat és sötétebb helyeket. Bár sosem volt itt semmi, hiszen ez volt a vár legjobban védett negyede, a lényegét magában megjegyezve, hogy: „Nem árt az óvatosság.”, megindult beljebb.

Büszke volt, hogy öccse és barátja közösen tehet érdemeiért. Neki mást jelentett az eskü, neki mást kellett tennie nap nap után azért, hogy megszolgálja a királyi testőrkapitányi rangját.

Amikor az lett, aki, még csak részben vitte a felelősséget annak ellenére, hogy a testőrségben mindenki egyként vigyázta urát és a királyi családot. Szám szerint százegyen voltak, de ebből nem mindannyian teljesítettek állandóan szolgálatot. Éjjel, mint most is, hálótermenként kettesével álltak őrt; a királyé előtt egy ember állt, meg öten az előtérben. A többiek elosztva a palotában és háromtucatnyian pihentek. De akár ott állt a király mellett, akár ellenőrzött, minden pillanatban teljes embert kívánt a feladat, a testőrség. Ha éppen a háttérben figyelt, ha körbejárt és a szeme sarkával a trónon ülőre nézett, akkor is végezte dolgát; vadászaton kísért, utazásnál lovon haladt királya előtt...

Elhaladva egy magasan lévő ablak alatt, veszekedés hangja ütötte meg a fülét. Aztán elcsattant egy pofon, majd asszonyi sírás szipogó zenéje szökött ki a félig zárt zárólapok mögül.

– Mit képzelsz magadról?! – hallotta egy férfi mély, dörmögő sziszegését.

– Én ... csak azt... akartam...

– Ne akarj te semmit! Holnap visszaviszed a kölyköd anyádhoz, és...

Továbbment. A szűk járat még keskenyebbé vált, majd megtéve két kanyart egy belső udvarra vezetett. Ide két ajtó nyílt ki – ezek most zárva voltak –, s két irányban lehetett továbbjutni a rejtett terecskéről. Azok az emberek, akik itt lakták a negyedet, jól ismerték a helyet, de egy idegen megannyi hasonlóval találkozáva hamar eltévedhetett az itteni útvesztőkben.

Harwen elkanyarodva a jobb oldali ágban hallotta, hogy előtte valami megcsikordul a tetőn. Szemei kitágultak, karja hátratúrte szürke köpenyét és megsimította kardját.

„Túl sok itt a macska. Jelezni fogom, hogy tegyenek ellene.” – gondolta, majd egy apró, sötét folt iszonyú iramban átvágott a lábai között és berohant egy részbe két ház találkozásánál.

– Na igen, a patkány is itt él – mosolygott, majd folytatta útját.

– Magadról beszélsz kapitány? – dörrent rá egy hang a feje fölül, és a következő pillanatban három ember érkezett meg elé a tetőről.

A sötétben nem látta, hogy kik fogadták útján, csak amikor füleire figyelve magában számlált, akkor jött rá, hogy a három csak előtte van, s egy mögé ugrott a földre.

– Kik vagytok? – kérdezte és előhúzta kardját a hüvelyéből.

– A sorsod. Vagy talán a végzeted, Sir Harwen Grand!

Ösztönösen cselekedve, mielőtt szúrt volna fegyverével, hátra is indította a mozdulatot. A markolat kardgombja tömör acél volt; egy jól irányzott ütéssel ugyanannyira lehetett vele sebezni, mint az öklével.

A tompa puffanás bizonyította, hogy a gyakorlat és az ösztön sikerre vitte mozdulatait.

A sötét alakok nem tudtak a kis hely miatt egyszerre támadni. Előre sújtott egyet, majd oldalt fordulva mögé is. Aki másodjára kapott mögüle a pengéből, nyögött egyet, majd csörömpölve ejtette ki a saját fegyverét a kezéből és elterült.

– Hamarosan a te véreddel fogom összekeverni testvéremét – morogta az előtte harcoló férfi, és a közben ismét feltűnő Dormiolus fényében megforgatta saját kardját.

A sötét köpenyt viselő ember felsőtestét láncling védte. Arca alig volt kivehető, de amikor hangját hallatta, megvillantak fogai. Szeme előtt csapott pengéjével és megtalálta Harwenét; a két fém úgy csörrent össze, mint amikor a kovács készíti elő a pengét az élesítésre.

– Rossz helyet találtatok – szólalt meg a kapitány, és amikor ezt kimondta, pengéjét előretolta a fal mentén.

A szúrás elsiklott ellenfele feje mellett, majd amikor oldalt húzta, elérte a nyakát védő lemezt. A férfi a lendülettől nekivágódott a másik oldali falnak és kiesett a ritmusából. Ekkor vette észre Harwen, hogy a másik kezében egy hosszú tör van. De már késő volt, és az él elérte a bal oldalát. A hideg fém mélyen belevágott alkarjába; a meleg vére végigfolyva karján átáztatta ingét és megfestette a sötétben a ruháját.

A vágás éles fájdalomként hasított bele először a kapitányba, de nem figyelt rá. Fordult, majd a harcos lábára sújtott. Aztán amikor érezte, hogy az húsba csapódik, felrántotta és megcsavarta kardját.

– Átkozott! – kiáltotta amaz, majd odakapott sebéhez.

Számára nem volt tovább. A kis helyen nem volt hely nagy támadásra, de a következő vágás után, amit rézsútosan kapott – elkerülve a nyakvédőt –, feje úgy gurult a mögötte tehetetlen ember lábai közé, hogy az ijedtében felugrott.

Ő következett. Alacsonyabb volt a közben elterülő embernél s izmosabb is.

– Még mindig nem tudom, hogy kik vagytok! – ugrott felé Harwen, majd hártott egy pontosnak indított vágást.

– A Fekete sas testvériség. A bosszú! – lépett előre a harcos és megfogta a testőr kardforgató kezét.

A szürkeköpenyes arcába belenéző másik egy sötét hajú, fekete harcsabajszú férfi volt. Szemei vadul cikáztak ide-oda, a zekéje alatt ő is láncinget viselt.

– Kicsoda? – hőkölt vissza a testőr, majd megpróbálta kikököcsölni az egyensúlyából.

Mire választ kapott volna, amaz kirántotta kezét a saját szorításából, és teljes erejét beleadva megint kardját mozdította előre.

A penge megcsúszva Harwenén lesiklott a keresztvasig és onnan a combjára. A szürke köpeny, a jelként viselt ruhadarab ugyan vastag volt, de ez csak enyhítette a vágás mélységét; az egyre jobban fáradó és most már valóban az életéért küzdő Sir combja hamarosan vérben úszott.

Majd egy utolsó erőfeszítést követően nem volt tovább. A királyi testőrségnek kovácsolt, többszörösen edzett acél olyan erővel vágta ketté az ellenfél felsőtestét a vállától a derekáig (meghazudtolva azt, hogy fémet vág szét), hogy az úgy nyílt ketté, mint egy könyv lapozás közben.

Harwen lihegve hallgatta először a csendet, majd a távolból egyre hangosabb kutyaugatást. Aztán felerősödött a saját zihálásának, a fülébe dobogó szívének hangja.

– Mi a fene? – hörögte és szétnézett a sötétben.

Pár pillanatig erőt gyűjtött, majd megpróbálta megtudni, hogy kik lehettek támadói. Négy test hevert a vizes és véres földön. Ebből hárman halottak voltak, a negyedik, akit csak megsebzett az oldalán, éppen kezdett magához térni. Először megfogta karján a sebet, majd a combját; vére eddigre már jócskán átitatta nadrágját és köpenyét is, de nem tűntek komolynak.

„Karcolás. Nem mély, csak egy karcolás” – gondolta és odalépett a köhögő és lassan megmozduló férfihez.

– Kik vagytok? – kiáltott rá, és amint megrántotta a ruháját, kardjának hegyét a torkának szegezte.

– Ölj meg, különben végetek van! – nyöszörgött amaz és megragadta Harwen kardjának pengéjét.

– Nem...

A férfi megszorította a fémet és megrántotta maga felé. Ujjai között vére serkent, majd amikor a hegy keresztüliszúrta nyakát, csak felhörgött és elernyedve követte társait a halálba.

– A fenébe!

„El kell jutnom a testőri szárnyig még szolgálat előtt. A sebek beköthetők, de ki kell küldenem az őrséget, hogy ...” – mormogta félhangosan, majd összeesett.”

